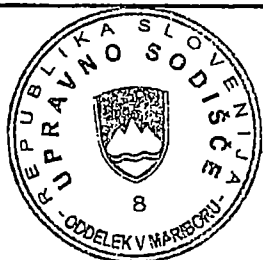

UPRavno sodišče RS, oddelek v Mariboru
ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
_____ sodišče v _____
dne 4. 9. 2019
Podpis pristojne sodne osebe:

UPRavno sodišče
REPUBLIKE SLOVENIJE

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije, oddelek v Mariboru, je v senatu, ki so ga sestavljale višje sodnice Mojca Medved Ladinek kot predsednica ter Vlasta Švagelj Gabrovec in Violeta Tručl kot članici,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Tjaše Bobek kot zapisnikarice, ki je v zadevi tudi poročala,

v upravnem sporu tožeče stranke: SGP KOGRAD IGEM ZOD ZAKLJUČNA GRADBENA DELA D.O.O., Selovec 83, Šentjanž pri Dravogradu, ki jo zastopa Odvetniška družba _____, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

zaradi **informacije javnega značaja**,

o **tožbi** zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-224/2018/6 z dne 7. 12. 2018,

na seji 4. septembra 2019,

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV

1. Informacijska pooblaščenka (v nadaljevanju tožena stranka) je, z izpodbijano odločbo odločila o pritožbi prosilca družbe IUSTA, pravne dejavnosti d.o.o. (v nadaljevanju prosilka), vloženo zoper zavrnilni del odločbe družbe ELEKTRO LJUBLJANA, podjetje za distribucijo električne energije, d.d. (v nadaljevanju organ) št. 30-1/2018-41447 z dne 29. 9. 2018, v zadevi odobritve dostopa do informacij javnega značaja. Pritožbi je delno ugodila, izpodbijano odločbo v 4. alineji izreka delno odpravila in odločila, da je organ dolžan v roku 31 dni od vročitve te odločbe posredovati prosilcu v obliki fotokopij še v točki 1 izreka izpodbijane odločbe citirane dokumente tehnične dokumentacije izbranega ponudnika SGP KOGRAD IGEN ZOP d.o.o. (v nadaljevanju tožeča stranka), ki se nanašajo na drogovnika tip II in VA (1. točka izreka izpodbijane odločbe). V 2. točki izreka je tožena stranka v preostalem delu pritožbo zavrnila, v 3. točki izreka pa odločila, da v postopku reševanja pritožbe niso nastali posebni stroški.
2. V obrazložitvi izpodbijane odločbe je navedeno, da je prosilka od organa skladno z 12., 15. in 16. členom Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ) zahtevala seznanitev z vsemi ponudbami ponudnikov, ki so sodelovali v oddaji javnega naročila št. JN2018/006: „Izdelava in dobava armirano betonskih drogovnikov“, objavljenega na portalu Javnih naročil št. objave JN000414/2018-W01 z dne 25. 1. 2018.
3. Organ je o zahtevi odločil z odločbo št. 30-1/2018-41447 z dne 29. 9. 2018, s katero je v delu zahteve ugodil, zavrnil pa v delu, ki se nanaša na varovane osebne podatke v obeh ponudbah in spremljajoči dokumentaciji, S.BON-1 ponudnika STOPAR PGM d.o.o. in tehnično ponudbo tega ponudnika, ker je označena kot poslovna skrivnost, tehnično ponudbo ponudnika - tožeče stranke, ker je označena kot poslovna skrivnost ter dva dopisa, ker se njuna vsebina nanaša na tehnično ponudbo, ki je označena kot poslovna skrivnost.
4. Tožena stranka je pritožbi prosilke delno ugodila. Uvodoma je ugotovila, da iz Registra zavezancev za informacije javnega značaja izhaja, da je organ zavezanec za informacije javnega značaja na podlagi prve alineje drugega odstavka 1.a člena ZDIJZ kot gospodarska družba v neposredni ali posredni večinski lasti oseb javnega prava. Hkrati pa je glede na osmi odstavek 1.a člena ZDIJZ presojala tudi, ali je organ zavezan tudi po 1. členu ZDIJZ ter ugotovila, da je, saj je infrastruktura za distribucijo električne energije sicer večinoma v lasti elektroenergetskih podjetij, torej organa, da pa je neločljivo povezana z izvajanjem javne službe. Pojasnila je, da je pravno formalno sicer izvajalec gospodarske javne službe dejavnosti sistemskega operaterja distribucijskega omrežja električne energije družba SODO d.o.o., dejansko pa zanjo storitve opravlja organ, pri čemer

uporablja svojo infrastrukturo, s katero ne more prosto razpolagati, saj je primarno namenjena opravljanju gospodarske javne službe. Glede na navedeno je v nadaljevanju presojala izjemo varstva poslovne skrivnosti po 2. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Ugotovila je, da je sicer izpolnjen subjektivni kriterij za določitev poslovne skrivnosti iz 39. člena Zakona o gospodarskih družbah (v nadaljevanju ZGD-1), da pa je potrebno upoštevati določbo drugega odstavka 35. člena Zakona o javnem naročanju (v nadaljevanju ZJN-3) in tudi določbo 1. alineje tretjega odstavka 6 člena ZDIJZ. Pojasnila je, da gre za dokumente ponudnika, ki je na javnem razpisu uspel, ter da gre za podatke, ki so bili glede na predmetno javno naročilo relevantni pri presoji o izbiri ponudbe in so tudi izrecno navedeni kot dokumenti, ki se morajo predložiti v okviru dokazovanja izpolnjevanja tehničnih pogojev iz ponudbe. Ker torej navedeni podatki odražajo izpolnjevanje pogojev, določenih v razpisni dokumentaciji, ne gre za izjemo varstva poslovne skrivnosti, zato je pritožbi prosilke v tem delu ugodila.

5. Tožeča stranka vlaga tožbo v upravnem sporu in sodišču predlaga, da izpodbijano odločbo odpravi in pritožbo prosilke zavrne, podredno pa predlaga, da izpodbijano odločbo odpravi in zadevo vrne toženi stranki v ponovni postopek. V obeh primerih priglša tudi stroške tega upravnega spora. Po mnenju tožeče stranke je tožena stranka napačno in nepopolno ugotovila dejansko stanje in napačno uporabila materialno pravo, podredno pa uveljavlja še kršitev pravil postopka. Pojasnjuje, da organ ni izvajalec javne službe in zato ni zavezanec po 1. členu ZDIJZ, ker je po 7. členu Uredbe o koncesiji gospodarske javne službe dejavnosti sistemskega operaterja distribucijskega omrežja električne energije koncesionar izključno pravico opravljati gospodarsko javno službo, poleg tega pa gre za obligacijsko pravno razmerje, saj je družba SODO d.o.o. z organom sklenila najemno pogodbo za najem infrastrukture. Navaja še, da organ ni prejemnik javnih sredstev, saj ni naveden kot subjekt nadzora s strani računskega sodišča. Nadalje pojasnjuje, da se javno naročilo ne financira iz javnih sredstev, zato se ne sme uporabiti tretji odstavek 6. člena ZDIJZ, poleg tega drugi odstavek 35. člena ZJN-3 govori le o specifikaciji blaga, ki pa se ne more enačiti s pojmom tehnične specifikacije. Poudarja, da zato celotne dokumentacije, ki je priložena prijavi na javni razpis, ni mogoče smatrati kot podatek, ki je vplival na razvrstitev ponudbe, in zato ni mogoče odobriti dostopa do le-te. Organ je v razpisni dokumentaciji namreč določil, kako podrobno specifikacijo blaga bo zahteval od ponudnikov, in sicer so v poglavju 3, pod točko 1. armirani betonski drogovniki označeni s tipsko oznako, dolžino, „Dop. moment“ in količino. Tožeča stranka zatrjuje še, da takšna interpretacija drugega odstavka 35. člena ZJN-3 predstavlja kršitev njenih ustavnih pravic, in sicer pravice do zasebne lastnine in pravice do svobodne gospodarske pobude. Gre namreč za specifični „know-how“, z razkritjem katerega bi tožeči stranki nastala velika škoda, razkritje pa bi vplivalo tudi na njen konkurenčni položaj na trgu. Pojasnjuje, da bi se namen zagotovitve javnosti, dosegel tudi s

tem, da bi se naložilo razkritje samo dela tehnične dokumentacije, ki vsebuje manj občutljive podatke. Podredno pa tožeča stranka uveljavlja tudi bistveno kršitev določb postopka, ker ji v postopku pred toženo stranko, čeprav je formalno imela status stranskega udeleženca, ni bila dana možnost, da sodeluje v postopku in se izjavi o vseh dejstvih in okoliščinah, pomembnih za izdajo izpodbijane odločbe, saj ni bila vabljen k ogledu dokumentacije niti ni bila obveščena o pridobitvi dokumentacije s strani organa, z vsemi dejstvi in okoliščinami pa se je seznanila šele z branjem izpodbijane odločbe.

6. Tožena stranka v odgovoru na tožbo sodišču predlaga, da tožbo kot neutemeljeno zavrne. Pojasnjuje, da je bistvenega pomena, da ima javnost dostop do podatkov, ki se nanašajo na izvajanje javne gospodarske službe. Infrastruktura, ki je sicer v lasti organa, je namreč namenjena opravljanju gospodarske javne službe, z njo pa organ ne more prosto razpolagati, tudi storitve v zvezi s tem opravlja organ, zato je za javnost relevantno, ali organ izpolnjuje pogodbeno določila oziroma ali ustrezno upravlja z infrastrukturo, ki je temu namenjena. V zvezi z navedbami tožeče stranke, da se ni opredelila do določb 1.a in 4.a člena ZDIJZ pojasnjuje, da je izhajala iz določb 1. člena ZDIJZ, zato v skladu z osmim odstavkom 1.a člena ZDIJZ opredelitev zavezanosti organa z vidika poslovnega subjekta pod prevladujočim vplivom države ni bila potrebna. Dodaja tudi, da dejstvu, da gre za zavezanca po 1. členu ZDIJZ ni nasprotoval niti organ, saj je odločal kot organ, izdal je pisno odločbo in tudi sicer ni zatrjeval, da je zavezan le kot poslovni subjekt pod prevladujočim vplivom po 1.a. členu ZDIJZ. Glede navedb glede obstoja poslovne skrivnosti pa ponovno pojasnjuje, da je šlo v obravnavanem primeru za izbranega ponudnika, zato ima javnost preko instituta dostopa do informacij javnega značaja širšo pravico preverjanja izpolnjevanja pogojev javnega naročila. Dokumenti iz ponudbe izbranega ponudnika, ki izkazujejo izpolnjevanje zahtevanih pogojev javnega naročila so namreč prosto dostopne informacije javnega značaja na podlagi 1. alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ. Tožena stranka je zato pri svoji odločitvi izhajala iz zahtev javnega naročila, na primer skice drogovnikov so morale ustrezati določenim pogojem, ponudniki pa so bili zavezani, da posredujejo tudi armaturne načrte drogovnikov.
7. Tožeča stranka v svoji pripravljalni vlogi vztraja pri navedbah iz tožbe.
8. Stranki z interesom (prosilka in organ) odgovora na tožbo nista podali.
9. Tožba ni utemeljena.
10. V predmetnem postopku po ZDIJZ se zahtevani dokumenti (navedeni v točki 1

izreka izpodbijane odločbe) nanašajo na ponudbo tožeče stranke (kot izbranega ponudnika) v zvezi z javnim naročilom št. JN2018/006: „Izdelava in dobava armirano betonskih drogovnikov“, ki ga je objavil organ na portalu Javnih naročil št. objave JN000414/2018-W01 z dne 25. 1. 2018.

11. Med strankama ni spora o tem, da organ z zahtevanimi informacijami razpolaga in da sodijo v njegovo delovno področje, kar pomeni, da izpolnjujejo pogoj za obstoj informacij javnega značaja po določbi prvega odstavka 4. člena ZDIJZ, ki določa, da je informacija javnega značaja informacija, ki izvira iz delovnega področja organa, nahaja pa se v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva, ki ga je organ izdelal sam, v sodelovanju z drugim organom, ali pridobil od drugih oseb. Prav tako je med strankama nesporno, da sporni dokumenti predstavljajo poslovno skrivnost po prvem odstavku 39. člena ZGD-1, saj je tožeča stranka dne 12. 2. 2018 izdala Sklep o določitvi poslovne skrivnosti, s katerim je za poslovno skrivnost izrecno določila, med drugim, planiranje in izvajanje razvojnih, raziskovalnih, projektnih, analitskih in proizvodno-tehnoloških aktivnosti, investicijske načrte in tehnološke elaborate, izdelane ponudbe za javne ali druge natečaje ter osnutke določenih določenih informacij, analiz, elaboratov ter drugi pisni izdelki in predlogi, ki so označeni kot poslovna skrivnost.
12. V zadevi pa je sporno, ali je tožnik zavezanec za posredovanje informacij javnega značaja po prvem odstavku 1. člena ZDIJZ, ki določa, da ta zakon ureja postopek, ki vsakomur omogoča prost dostop in ponovno uporabo informacij javnega značaja, s katerimi razpolagajo državni organi, organi lokalnih skupnosti, javne agencije, javni skladi in druge osebe javnega prava, nosilci javnih pooblastil in izvajalci javnih služb (torej kot oseba javnega prava), ali pa zgolj po 1.a členu istega zakona, ki se nanaša na poslovne subjekte pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava. Od tega temeljnega vprašanja je namreč odvisna presoja obsega tožnikovih obveznosti v zvezi s posredovanjem informacije, ki je predmet izpodbijane odločbe in s tem zakonitost te odločbe.
13. Sporno je tudi, ali je organ v predmetnem postopku dostopa do informacij javnega značaja po ZDIJZ dolžan te dokumente posredovati prosilki. Tožeča stranka se namreč v postopku sklicuje na to, da sporni dokumenti predstavljajo poslovno skrivnost ter da je tožena stranka v izpodbijani odločbi napačno uporabila določbe ZJN-3.

Glede vprašanja, ali je tožeča stranka zavezanec za posredovanje informacij javnega značaja po 1. členu ali po 1.a členu ZDIJZ

14. Iz Registra zavezancev za informacije javnega značaja izhaja, da je organ zavezanec za informacije javnega značaja na podlagi 1. alineje drugega odstavka

1.a člena ZDIJZ kot gospodarska družba v neposredni ali posredni večinski lasti oseb javnega prava (pri čemer delež Republike Slovenije v kapitalu zavezanca znaša 80,13700%). Kot poslovni subjekt pod prevladujočim vplivom države je torej zavezan posredovati javnosti informacije v drugačnem obsegu kot pa organi po 1. členu ZDIJZ. Vendar pa ZDIJZ v osmem odstavku 1.a člena določa, da kolikor je nosilec javnega pooblastila ali izvajalec javne službe zavezan tako po 1. členu tega zakona kot tudi po drugem odstavku tega člena (t. j. zavezan poslovni subjekt pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava), se v delu, ki se nanaša na izvajanje javnih pooblastil ali javne službe, uporabljajo določbe tega zakona, ki urejajo dostop do informacij za organe, sicer pa določbe, ki urejajo dostop do informacij za poslovne subjekte pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava.

15. Brez dvoma je oseba javna prava tista pravna oseba, ki ji tak status izrecno določa zakon. Vendar pa v obravnavni zadevi ni tako, saj predpisi, s katerimi je bil ustanovljen organ in določen njegov status (kar bo sodišče pojasnilo v nadaljevanju), izrecno ne določajo ničesar takega. Tudi ZDIJZ le primeroma našteva nekaj takih subjektov. Do vprašanja, ali je osebo treba šteti za osebo javnega prava, se je zato v takem primeru treba opredeliti vsakokrat posebej, na podlagi določb ZDIJZ, drugih zakonov, sodne prakse in ustaljenih metod razlage.
16. Pravna teorija in upravnosodna praksa sta v zadevah dostopa do informacij javnega značaja opredelili več kriterijev, ki so pomembni za opredelitev javnopravnega oziroma zasebnopravnega statusa pravne osebe. Med te kriterije med drugim spadajo način ustanovitve, namen delovanja, morebitno izvajanje javnih nalog, odgovornost za obveznosti, prevladujoča vloga države v organih upravljanja in narava funkcij oziroma delovanja ter način financiranja, izpolnjevanje nobenega od naštetih (ali ostalih podobnih) kriterijev pa ne daje enopomenskega odgovora o statusu pravne osebe, temveč so ti kriteriji le pripomoček pri presoji, ali je mogoče v konkretnem obravnavanem primeru ugotoviti dovolj veliko koncentracijo javnopravnih značilnosti subjekta, da ga je mogoče šteti za osebo javnega prava.
17. V zvezi s to presojo sodišče uvodoma opozarja na določbo drugega odstavka 1.a člena ZDIJZ, ki opredeljuje pojem prevladujočega vpliva oseb javnega prava v poslovnih subjektih. Po tej določbi je prevladujoč vpliv zagotovljen, kadar Republika Slovenija ali druge osebe javnega prava v gospodarski družbi izvajajo prevladujoč vpliv na podlagi večinskega deleža vpisanega kapitala ali imajo pravico nadzora večine ali lahko imenujejo več kot polovico članov poslovnega ali nadzornega organa. To pomeni, da v zadevah, ki se nanašajo na dostop do informacij javnega značaja, ne izvor tožnikovega kapitala, ne vloga države pri njegovem nadzoru in upravljanju, ne njegova organizacijska oblika, ne morejo

pomeniti odločilnih argumentov za uvrstitev med osebe javnega prava po 1. členu ZDIJZ. Te značilnosti so namreč po izrecnem zakonskem besedilu lahko tudi razlog za uvrstitev subjekta med poslovne subjekte po 1. a členu istega zakona, kamor naj bi po njegovih izrecnih navedbah spadal tudi tožnik.

18. V zvezi z tožnikovo ustanovitvijo, ki po presoji sodišča spada med pomembnejše od prej omenjenih kriterijev, sodišče ugotavlja, da je organ na podlagi Uredbe o preoblikovanju podjetij Elektrogospodarstva v javna podjetja deloval kot javno podjetje v lastini Republike Slovenije. Kasneje je implementacija pravnega reda Evropske Unije od vsake države članice zahtevala, da se sistemskega operaterja omrežja loči od tržnih dejavnosti tako pravno kot funkcionalno. Zato sta se z novelo Energetskega zakona (v nadaljevanju EZ-1) gospodarska javna služba upravljavca distribucijskega omrežja in gospodarska javna služba izvajanja distribucije električne energije združili v enotno gospodarsko javno službo. Ustanovljena je bila družba SODO d.o.o., ki izvaja gospodarsko javno službo distribucijskega operaterja električne energije na ozemlju Republike Slovenije. Koncesijo je družbi podelila Vlada, s posameznimi distribucijskimi podjetji (med drugim tudi z organom) pa so bile sklenjene pogodbe o najemu elektrodistribucijske infrastrukture in izvajanju storitev za distribucijskega operaterja električne energije na ozemlju Republike Slovenije.
19. Nadalje sodišče ugotavlja, da iz posameznih določb EZ-1, Uredbe o koncesiji, Uredbe o načinu izvajanja gospodarske javne službe dejavnosti sistemskega operaterja distribucijskega omrežja električne energije in gospodarske javne službe dobave električne energije tarifnim odjemalcem, Koncesijske pogodbe za izvajanje gospodarske javne službe dejavnosti sistemskega operaterja distribucijskega omrežja električne energije in Pogodbe o najemu izhaja, da najemna pogodba ni zgolj možnost, temveč tudi obveza za lastnika omrežja (t.j. organ) in operaterja (t.j. SODO d.o.o.). Tretji odstavek 82. člena EZ-1 namreč določa, da kolikor distribucijski operater z lastnikom ali drugo osebo, ki upravlja sistem ali njegov del oziroma razpolaga z njima, ne doseže soglasja o sklenitvi najemne pogodbe v treh mesecih po tem, ko je operater ugotovil obstoj takega sistema ali dela sistema in o tem obvestil agencijo in lastnika, agencija na zahtevo distribucijskega operaterja naloži lastniku ali drugi osebi, ki upravlja lastnino oziroma razpolaga z njo, dolžnost oddati sistem ali njegov del v uporabo distribucijskemu operaterju. Prav tako je koncesionar (t.j. SODO d.o.o.) zavezan imeti ves čas trajanja koncesije v najemu in uporabi vso potrebno infrastrukturo za izvajanje javne službe v okviru te koncesije, ki je ob sklenitvi pogodbe v lasti dosedanjih izvajalcev gospodarske javne službe ali drugih lastnikov infrastruktur (drugi odstavek točke 3.5.4 in prvi odstavek točke 4.1 Koncesijske pogodbe), koncesionar pa sme in je dolžan uporabljati infrastrukturo izključno za izvajanje javne službe (točka 4.2.2).

20. Na podlagi navedenega sodišče zaključuje in se pridružuje stališču tožene stranke v izpodbijani odločbi in odgovoru na tožbo, da je v obravnavani zadevi ključno, da je infrastruktura za distribucijo električne energije, ki je večinoma v lasti elektroenergetskih podjetij (torej tudi organa), neločljivo povezana z izvajanjem javne službe. Iz povedanega je namreč mogoče zaključiti, da je pravno formalno sicer izvajalec gospodarske javne službe dejavnosti systemskega operaterja distribucijskega omrežja električne energije res družba SODO d.o.o., da pa dejansko zanj storitve opravlja organ, pri tem pa uporablja svojo infrastrukturo, s katero ne more prosto razpolagati, saj je primarno namenjena opravljanju gospodarske javne službe. Storitve tako dejansko opravlja „v imenu in za račun“ družbe SODO d.o.o.. Tožena stranka je tako pravilno ugotovila, da je organ zavezan za dostop do informacij javnega značaja po 1. členu ZDIJZ.

Glede obstoja poslovne skrivnosti in uporabe izjeme po 2. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ

21. Skladno z določbo 2. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ organ prosilcu zavrne dostop do zahtevane dokumentacije, če se zahteva nanaša na podatek, ki je opredeljen kot poslovna skrivnost v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe. Po prvem odstavku 39. člena ZGD-1 se za poslovno skrivnost štejejo podatki, za katere tako določi družba s sklepom. V skladu s tretjim odstavkom te določbe pa se za poslovno skrivnost med drugim ne morejo določiti podatki, ki so po zakonu javni.
22. Glede dokumentov iz tehnične dokumentacije ponudbe tožeče stranke je, kot že povedano, nesporno podan subjektivni pogoj za opredelitev poslovne skrivnosti po prvem odstavku 39. člena ZGD-1 (sklep o določitvi poslovne skrivnosti z dne 12. 2. 2018), vendar je tudi po mnenju sodišča treba upoštevati drugi odstavek 35. člena ZJN-3 v zvezi s 1. alinejo tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ.
23. 1. alineja tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ določa, da se ne glede na določbe prvega odstavka dostop do zahtevane informacije dovoli, če gre za podatke o porabi javnih sredstev, razen v primerih, ko zakon, ki ureja javne finance ali zakon, ki ureja javna naročila, določata drugače.
24. ZJN-3 v prvem odstavku 35. člena določa, da naročnik ne sme razkriti informacij, ki mu jih gospodarski subjekt predloži in označi kot poslovno skrivnost, kot to določa zakon, ki ureja gospodarske družbe, če ta ali drug zakon ne določa drugače; naročnik pa mora zagotoviti varovanje podatkov, ki se glede na določbe zakona, ki ureja varstvo osebnih podatkov in varstvo tajnih podatkov, štejejo za osebne ali tajne podatke. V skladu z določbo drugega odstavka tega člena pa so ne glede na prejšnji odstavek javni podatki specifikacije ponujenega blaga, storitve ali gradnje in količina iz te specifikacije, cena na enoto, vrednost posamezne postavke in

skupna vrednost iz ponudbe ter vsi tisti podatki, ki so vplivali na razvrstitev ponudbe v okviru drugih meril. Poleg tega je treba v konkretnem primeru upoštevati tudi določbo 1. alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, po kateri se ne glede na izjeme iz prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, dostop do zahtevane informacije dovoli, če gre za podatke o porabi javnih sredstev ali podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca, razen v primerih iz 1. in 5. do 8. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ ter v primerih, ko zakon, ki ureja javne finance ali zakon, ki ureja javna naročila, ne določata drugače.

25. Po presoji sodišča podatki, katerih razkritje zahteva prosilec po ZDIJZ v tem postopku, to so v 1. točki izpodbijane odločbe navedeni dokumenti iz tehnične dokumentacije, predstavljajo specifikacijo ponujenega blaga oziroma podatke, ki so vplivali na razvrstitev ponudbe v okviru drugih meril in so tako po zakonu (prej citiranjem drugem odstavku 35. člena ZJN-3) javni.
26. Sodišče namreč ugotavlja, da iz javnega naročila sicer izhaja, da je bilo temeljno merilo za izbor ponudnika cena, da pa je v točki 3 razpisne dokumentacije („tehnični razpisni pogoji - opis naročila - tehnične specifikacije) navedena ponudbena dokumentacija, ki jo mora v postopku oddaje javnega naročila organu predložiti ponudnik, in sicer je v točki 3.1 določen predmet ponudbe (tipska oznaka, dolžina, dop. moment in količina), v točki 3.2 pa tehnični pogoji, ki jim morajo ustrezati ponujeni proizvodi. S tem so izrecno navedene tehnične značilnosti, ki jih mora izpolnjevati ponujeno blago po tem javnem naročilu, s predloženimi dokazili o izpolnjevanju zahtevanih tehničnih značilnosti ponujenega blaga pa ponudniki dokazujejo, da blago ustreza zahtevam iz razpisne dokumentacije. Iz povedanega sledi, da gre za podatke, ki so vplivali na razvrstitev ponudbe oziroma ugotavljanje izpolnjevanja pogojev, določenih v razpisni dokumentaciji, zato sodišče pritrjuje toženi stranki, da je podlaga za njihovo razkritje drugi odstavek 35. člena ZJN-3 in 1. alineja tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, saj ne gre za izjemo varstva poslovne skrivnosti.
27. Glede sklicevanja tožeče stranke na odločitve in prakso Državne revizijske komisije za revizijo postopkov oddaje javnih naročil ter na posamezne odločbe tožene stranke in odločitve Upravnega sodišča RS, sodišče pojasnjuje, da je postopek po ZDIJZ samostojen postopek, ločen od postopka javnega naročanja po ZJN-3, pri katerem se odloča od primera do primera. Kot je sodišče že pojasnilo se je v konkretnem primeru presojal dostop do spornih dokumentov glede na besedilo konkretnega javnega razpisa, le-ta pa je izrecno navajal tehnične značilnosti, ki jih mora izpolnjevati ponujeno blago. Gre torej za podatke, ki so vplivali na razvrstitev ponudbe, zato jih ni bilo mogoče opredeliti kot poslovno skrivnost.
28. Na odločitev ne more vplivati niti sodba Sodišča EU v zadevi Varec SA proti

- Belgiji (C-450/06), na katero se prav tako sklicuje tožeča stranka v tožbi. Ni namreč sporno, da v skladu z določbo prvega odstavka 35. člena ZJN-3 ponudniki lahko določene podatke iz ponudbe opredelijo kot poslovno skrivnost, vendar pa je določba drugega odstavka te določbe ZJN-3 popolnoma jasna glede vprašanja, katerih podatkov ni mogoče opredeliti kot poslovno skrivnost. Razkritje podatkov, kot so določeni v drugem odstavku 35. člena ZJN-3, je namreč v skladu z navedeno določbo tega zakona zakonito.
29. Tožeča stranka je zatrjevala še kršitev ustavnih pravic, in sicer kršitev pravice do zasebne lastnine iz 33. člena Ustave RS in pravice do svobodne gospodarske pobude iz 74. člena Ustave RS, navedene pravice pa bi naj tožena stranka kršila s tem, ko je dovolila razkritje poslovne skrivnosti. Zgolj uveljavljanje kršitve človekovih pravic pa tožbe še ne konstituira kot tožbe iz 4. člena ZUS-1 (tako tudi sklep Vrhovnega sodišča RS, opr. št. I Up 13/2018 z dne 7. 2. 2018), temveč je treba v tožbi v skladu s tretjim odstavkom 30. člena ZUS-1 navesti dejanje, kje in kdaj je bilo storjeno, organ ali uradno osebo, ki je dejanje storila, dokaze o tem ter zahtevek, naj se poseg v človekove pravice in temeljne svoboščine ugotovi, odpravi oziroma prepove. Če bi tožnik želel tožbo po navedeni določbi, bi moral vložiti tožbo s tako vsebino, česar pa ni storil. Poleg tega odloča sodišče po določbi 4. člena ZUS-1 v upravnem sporu o zakonitosti posamičnih aktov in dejanj, s katerimi organi posegajo v človekove pravice in temeljne svoboščine posameznika le, če ni zagotovljeno drugo sodno varstvo. V predmetni zadevi pa je bil tožniku omogočen upravni spor po 2. členu ZUS-1.
30. Po povedanem je sodišče presodilo, da je odločitev tožene stranke pravilna in zakonita, tožbeni ugovori pa neutemeljeni, zato je sodišče tožbo kot neutemeljeno zavrnilo na podlagi prvega odstavka 63. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1).
31. Sodišče je o zadevi odločilo na seji senata in je navedbe strank upoštevalo v pisni obliki (prvi odstavek 59. člena ZUS-1). Dejansko stanje v zadevi namreč ni bilo sporno in ga ni bilo potrebno dopolnjevati, zaradi česar je bilo mogoče odločiti na podlagi dokumentacije v spisu, predlagano zaslišanje dveh prič pa ni ustrezno substancirano, saj iz tožbenih navedb ni razvidno, o katerem pravno odločilnem dejstvu naj bi bila sploh zaslišana. Njena oprava tako ne bi v ničemer doprinesla k morebitni razjasnitvi stvari.
32. Ker je sodišče tožbo zavrnilo, v skladu z določbo četrtega odstavka 25. člena ZUS-1, vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

PRAVNI POUK

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1)

Maribor, 4. september 2019

Predsednica senata:

Mojca Medved Ladinek, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: